

РЕШЕНИЕ

№ 2002

гр. София, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Ирина Стоева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Пепа Маринова-Тонева Въззивно гражданско дело № 20211100507933 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20026393 от 28.01.2021 г. по гр.д. № 52700/2019 г. Софийски районен съд, 58 състав по предявения иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 405 вр. чл. 386 КЗ признал за установено по отношение на „ЗАД ОЗК – 3.“ АД, ЕИК ****, че има парично задължение към „Х.“ ЕООД, ЕИК ****, в размер на 115 лв. - застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Каско на МПС“ за щети на лек автомобил „Форд Галакси“, рег. № ****, по щета № 0020-090-0118/2017 г., ведно със законна лихва от 10.05.2018 г. до изплащане на вземането - част от задължението, за което по ч.гр.д.№ 29265/2018 г. на СРС е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, като отхвърлил иска за разликата над 115 лв. до пълния му предявен размер от 270 лв. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата 283.24 лв. –разноски за исковото производство, и сумата 138.43 лв. - разноски за заповедното производство; На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът е осъден да заплати на ответника разноски в размер на 74.63 лв.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца „Х.“ ЕООД,

който го обжалва в частта, с която искът е отхвърлен, с оплаквания за неправилност – неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. В нарушение на чл. 236, ал. 2 ГПК районният съд не обсъдил събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност. Ищецът установил пълно и главно всички кумулативно изискуеми предпоставки за основателността на иска по чл. 405, ал. 1 КЗ. Районният съд изследвал в решението си нормата на чл. 408 КЗ, където били изброени хипотезите, при наличието на които застрахователят може да откаже плащане и приел, че отказът на ответника е незаконосъобразен. Съдът приел също, че клаузата на чл. 20 от ОУ е нищожна поради противоречие с императивните норми на чл. 408 и чл. 395 КЗ, но същевременно приел, че обезщетението следва да бъде намалено с 40 %. Този извод бил неправилен. Не можело с договорна клауза да се ограничи или изключи отговорността на застрахователя, като тази клауза поставяла и условия за изплащане на обезщетение за всички причинени от събитието вреди от фактори, независещи от волята на застрахования, наличието на които по никакъв начин не способствали за увеличаване на риска или размера на вредите, а отделно поставяла застрахования в неизгодна позиция, поради което се явявала и неравноправна. Размерът на обезщетението не следвало да бъде намаляван, а съобразен с нормата на чл. 386, ал. 2 КЗ. Изводите на районния съд не отговаряли на събраните по делото доказателства и на закона. Моли съда да отмени решението в атакуваната част и вместо това постанови друго, с което да уважи изцяло предявения иск. Претендира разноси съгласно списък по чл. 80 ГПК.

Въззиваемата страна „ЗАД ОЗК – З.“ АД „ЗАД А.“ АД, с отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението в обжалваната част като правилно. Претендира юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което съдът следва да се произнесе по основателността ѝ.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост

на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Обжалваното решение е валидно, и допустимо - в обжалваната отхвърлителна част. С оглед оплакванията в жалбата, като краен резултат решението ще следва да бъде потвърдено в атакуваната част по следните съображения:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 405, ал. 1 КЗ за сумата 270 лв., представляваща обезщетение по договор за застраховка „Каско“ на МПС, сключен с полица № 1020062336/14.12.2016 г., за настъпило на 21.01.2017 г. в гр. Варна застрахователно събитие – при паркиране на ул. „Янкул войвода“, в близост до № 26, водачът на застрахования лек автомобил „Форд Галакси“, рег. № ****, удря предна броня във висок бордюр. Претендирана е и законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 10.05.2018 г., до окончателното плащане.

С отговора на исковата молба, депозиран в срока по чл. 131 ГПК, ответникът е оспорил предявения иск. Не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Каско“ между страните, но изрично е оспорил настъпването на застрахователно събитие на 21.01.2017 г., механизма на настъпване на уврежданията, както и размера на вредите. В условията на евентуалност се е позовал на клаузата на чл. 20 от ОУ на договора, която изключвала отговорността му при повече от две застрахователни събития за срока на договора, за които доказването е само на база уведомление от застрахования. Искан е от съда да отхвърли иска.

Съгласно чл. 343, ал. 1, чл. 394 и чл. 405, ал. 1 КЗ, с договора за имуществено З. застрахователят се задължава срещу заплащане на премия да поеме определен риск и при настъпване на предвидено в договора застрахователно събитие да заплати на застрахования застрахователно обезщетение за причинените на застрахованото имущество вреди. Обезщетението следва да бъде изплатено в уговорения срок, който не може да бъде по-дълъг от срока по чл. 108, ал. 1-3 или 5 и започва да тече от деня, в който застрахованият е изпълнил задълженията си по чл. 106 КЗ.

Предпоставките, които следва да са налице кумулативно, за да бъде

ангажирана отговорността на застрахователя по иск с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ, са: 1. Наличие на валидно застрахователно правоотношение по договор за имуществена застраховка; 2. Настъпване на застрахователно събитие в срока на действие на договора, което се явява покрит от застраховката риск; 3. Изпълнение на задълженията за уведомяване на застрахователя за настъпилото застрахователно събитие и представяне на необходимите документи за неговото установяване. В тежест на ищеца е да докаже пълно и главно тези предпоставки, както и размера на вредата към датата на настъпване на застрахователното събитие. В тежест на ответника – застраховател е да докаже възраженията си за изключен риск, евентуално за неизпълнение на договорно задължение от застрахования, което е основание за отказ на застрахователя да заплати обезщетение, респ. да заплати такова в намален размер.

В случая, при доказателствена тежест за ищеца съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК, същият не е доказал пълно и главно твърдението си за настъпило на 21.01.2017 г. застрахователно събитие и с посочения в исковата молба механизъм на настъпване. Единственото представено в тази връзка доказателство е уведомление от водача на застрахованото МПС. Приетото заключение на САТЕ относно механизма на събитието е основано изцяло на това уведомление, като съобразно изготвения опис на щетите от застрахователя вещото лице е посочило, че само част от вредите – върху долната част на предната броня, могат да бъдат получени при съприкосновение с бордюр.

Независимо че спорът касае хипотеза, при която събитието не се посещава от органите на МВР и не се съставя протокол, при предявяване на претенцията по съдебен ред и заявеното изрично оспорване, в тежест на ищеца е било да докаже механизма на настъпване на твърдяното събитие. Това е могъл да направи с всякакви доказателствени средства, вкл. гласни такива. Такова доказване не е проведено. Районният съд изобщо не е обсъдил доказан ли е този правопораждащ вземането факт, а неправилно е преминал към обсъждане на заявеното от ответника в условията на евентуалност възражение. При недоказване от ищеца механизма на настъпване на процесното събитие, искът е подлежал на отхвърляне, като предвид необжалване на решението в частта, с която искът е уважен и забраната за влошаване положението на обжалващия, решението ще следва да потвърдено

в атакуваната отхвърлителна част.

При този изход и изричната претенция, разноси за настоящата инстанция се следват на въззиваемия, който е претендирал юрисконсултско възнаграждение. По реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗА вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съобразявайки извършената от юрисконсулт на въззиваемия дейност в настоящата инстанция, съдът определя възнаграждение в размер на 80 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20026393 от 28.01.2021 г., постановено по гр.д. № 52700/2019 г. на Софийски районен съд, 58 състав **в обжалваната част**, с която предявеният от „Х.“ ЕООД, ЕИК ****, срещу „ЗАД ОЗК – З.“ АД, ЕИК ****, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 405, ал. 1 вр. чл. 386 КЗ е отхвърлен за разликата над 115 лв. до пълния му предявен размер от 270 лв.

ОСЪЖДА „Х.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район „Приморски“, ул. ****, **да заплати** на „ЗАД ОЗК – З.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, на основание чл. 78 ГПК сумата **80.00 лв.** (осемдесет лева), представляваща разноси за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____